Ч. 216 Вторек 29 вересня (11 жовтня) 1898. Рік VIII

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·75
Поодиноке число 3 кр.

Вісти політичні.

(Найблизші засїданя Ради державної і ситуация парляментарна. — Sonn- u. Montags-Ztg. о жаданях Русинів. — До характеристики ситуациї в Пекінї. — Справа кретийска. — Справа Драйфуса.)

Зачувати, що сего тиждня відбудуть ся лиш два засїданя палати послів а іменно в четвер і пятницю. Завтра зі второк має відбути ся засїданє палати панів а на порядку дневнім стоять між иншими вибір 12 членів до найв. Трибуналу державного і вибори 9 членів до комісиї для угод державних та 21 членів комісиї буджетової. Яка єсть ситуация парляментарна, годі знати. Кажуть, що предложеня угодові стрітять в палатї послів все-таки велику трудність, а мабуть і Угорщина не згодить ся на ту квоту, яку предкладає австрийска комісия квотова. — Здає ся, що становище християньско-славяньско-народного клюбу, до котрого належать також і рускі посли, стало ся досить важне серед більшости парляментарної. Sonn- und Montags-Ztg. доносить, що правительство зробило Русинам кілька концесий на поли шкільництва та хоче поробити дальші концесиї на поли церковнім і в справах особистих. Розходить ся іменно о покликанє кількох Русинів на радників двору при центральних властях віденьских і о утворенє рускіх властий в Галичинї. О скілько вість та єсть правдива, годі поки що знати.

Берлиньский Lokal-Anzeiger так характеризує загальну ситуацию політичну:

Нїмецкі моряки в Пекінї! Ми стаємо ся щораз більше морскою державою. А найбільше потїшаючим єсть то, що нїмецкі вояки не вмашерували з росийскими в противности до анґлїйских або на відворот, лиш з анґлїйскими і росийскими товаришами разом. Після послїдних вістий цїсар Таі-т-сіен жиє а цїсарева-вдовиця сидить отверто коло него при принятю мінїстрів, вже не поза заслоною. Чи тепер коло енерґічної вдовиції не сидить цїсар поза заслоною, о тім не доносять. Заслона в цьвітистій хіньскій бесїдї значить мабуть закрите небо; так понимано річ свого часу при принятях мінїстрів у одного нїмецкого князя. В часї коли Людвик II. бував в своїм театрі одиноким гостем і по даху свого замку в Монахові їздив в човенци яко Льоенґрін, не сьмів перед єго лицем ставати нїякий мінїстер з рапортом. Король сидів поза заслоною а мінїстер кланяв ся і здавав рапорт перед параваном, з поза котрого від часу до часу відзивали ся ласкаві і неласкаві слова. Хіньского цїсаря скинули з престола, бо він хотів своїм піддaним обтинати коси, як то зробив Ґете і Кароль Август ваймарский під конець тамтого столїтя з Нїмцями. За Фридриха Вільгельма І. грала коса навіть в присязї важну ролю. Присягаючий брав в руку свою косу і присягав: „рукою і устами, косою і грудьми“.

На Кретї — каже та сама ґазета — запанує незадовго кн. Юрий грецкий, скоро лиш винесе ся з острова турецка залога. В засадї далоби ся против того неодно сказати, але для заведеня упорядкованих відносин під охороною чотирох держав не ма иншого виходу. Кретийцї, що повтїкали були до Грециї, лагодять ся вже до виїзду. Упір султана мусить уступити рішучій воли царя. — Мінїстер справ заграничних ходив онегди до амбасадорів чотирох держав, що вислали до порти ультіматум, але неузискав нічого. В дипльоматичних кругах гадають, що Порта згодить ся на жаданє держав лиш з деякими застереженями.

З Канеї доносять, що адмірал Поттіє сказав онегди до музулманьских нотаблів, що адмірали, по вимаршу турецкого войска з Крети возьмуть в опіку однаково всю людність без ріжницї віроісповідань. Войска держав европейских позістануть на острові аж до часу повного єго успокоєня. Музулмани будуть допущені до публичних функций в міру чисельного відношеня, в якім стоять до цілої людности. На случай потреби в цїли усуненя турецкого войска буде ужита і сила войскова. Жителї будуть повідомлені о тім на 48 годин наперед, щоби могли схоронити ся під опіку войск держав европейских.

Парискa праса доносить майже одноголосно що трибунал касацийний ухвалить без сумнїву ревізию процесу Драйфуса. Референт Бард буде потребувати на приготовленє свого справозданя 8 до 10 днів. Після Liberte відкрито крім документів, котрі пофальшував Ганрі, ще богато инших фактів, котрі мусять довести до ревізиї процесу. Кажуть, що т. зв. „цїсарского листу“ то єсть фальзифікату листу цїсаря Вільгельма нема в актах Драйфуса в ориґіналї, а

---

5)

ЯКОВ БАЧІ.

Угорско-босаньске оповіданє Деліґо.

(Переклад з нїмецкого).

(Дальше).

Вечером було в господї „Доброво“ весело. Ахмед і Муйо забавляли ся, гуслярі приграваіли їм з цілої сили, ланджі (господар-шинкар) надскакував коло них а они вигойкували аж до білого дня. Муйо упив ся як рідко коли, називав Ахмеда перлою свого серця та повтаряв стару як сьвіт приповідку: Як би я не Муйо, то хотів би Ахмедом бути. Що діяло ся з обома башибожуками, коли засвитало, нїхто не знає. То лиш певна річ, що Муя, того веселого злодія, нїхто вже більше не видів, а Йово, дардайский Грек, розповідав, що він видів, як Ахмед їхав гостинцем в сторону як до Буди, видко, таки до того міста та вів з собою другого коня.

Гассан-беґ накупив ще на другий день богато річий та вертав з многими дарунками домів. Яков, новий конюший, робив, що до него належало, і не відзивав ся. З него здоймили єго гайдуцку одежу — він за тими лахами зовсїм не жалував — а убрали в турецку; лиш своєї шапки не хотів покинути ся. Та й ганчар заткнули єму за пояс, і не минуло богато часу, а вже всї єго полюбили. В дорозї пильнував він порядку; коли хто до него заговорив, то він умів побесїдувати; впрочім завдно оглядав ся поза себе, а коли перебрали ся на тамтой бік Сави, він таки довго не зводив очий з овиду. Гассан-беґ не противив ся тому, він знав людий і був певний того, що коли би противив ся, то Яков як-раз длятого хотів би поставити на своїм. Бо такий вже, бачите, Мадяр; коли єму не противите ся, то нехай про него і зьвізди падуть з неба, єму то байдуже; але коли єму противитесь хоч би лиш за ніготь, то він за нїщо в сьвітї не відступить від свого дійстного, чи видуманого права.

Яков довго споглядав по рівнинї, відтак обняв пень якоїсь старої верби, припав на колїна і перехрестив ся; потім пішов за беґом разом з єго дружиною. Нїхто не розумів того, що він робив, Босанцї кивали головами, они ще в своїм житю не виділи такої побожности у Мадяра. А може то наконець і не був гайдук, лиш якийсь давний монах, що пустив ся на розбої!

Таке бувало вже нераз. Прецї славний Жукич був насамперед монахом а відтак ватажком розбишаків, та молив ся побожно, коли вибирав ся на розбої, а коли кого убив а єго жертва мала в собі ще трошки житя, то він єї ще й висповідав на смерть.

По тиждни нужденної дороги приїхали до замку Камичак, а труба з башти дала знак, що пан вернув домів. Напротив них вийшло богато народу, якісь пани в сьвітлій одежи, піддані, турецкі духовники, монахи, бо чауш вже перед тим дав знати. Беґ був вже дома і ледви минула радість з єго приїзду, ледви скінчили ся урядові принятя, як він вже визначив Якову окрему хатину на замку і віддав єму під надзір всї стайнї.

VI.

Замок Камичак лежить в тій части нинїшної Босни, що колись давно належала до Хорватиї. Посеред глубокої долини Подов піднимає ся горб, на котрім побудували ся славні колись Утєсеновичі, давні пани замку. Сподом вє ся примхувата Сана, котра пробившись крізь сусїдні високі гори, жене в долину Сави. Тут дасть ще собі чоловік з нею раду, бо в гористих сторонах она лиш рідко виробляє збитки, але ледви збіжить в долину, як вже покидає своє русло, мов та молода людина, що пускає ся далеко в сьвіт на пригоди.

Замок сам творить чотироугольник з баштами в кождім углу і з високою вартівнею по серединї, з котрої видко цїлу околицю. При сподї вартівнї великий будинок на помешканє, розумів ся з каменя. Турецкі властителї лишили стару хату так як єї застали, лиш уладили єї для своєї вигоди. На першім поверсї єсть велика сьвітлиця, встелена коврами і обставлена доокола диванами (низькими софками до спочиваня), де пан приймає своїх гостий, розмавляє з своїми найстаршими із служби, їсть і спить, а коли хоче зробити собі особлившу вигоду, то й викурить люльку пахучого тютюну. Бо тогди, бачите, тютюн був ще рідкість та й каву мало хто пив, хиба лиш деякий правовірний, що був в Арабістанї, хвалив ся тим, що пив там той чорний напиток. До сьвітлицї з правого і лївого боку припирали по дві гостинні комнати. В сподї мешкала служба а в

есть лиш фотоґрафічна копія. Фотоґрафія представляє блянкет кабінету цїсаря Вільгельма, на котрім нїби то сам цїсар заохочував амбасадора ґрафа Мінстера, щоби він користував ся услугами Драйфуса, котрому на случай війни мало бути запевнене дуже поважне становище в нїмецкій армії. Клеменсо доказує в „Aurore“, що фальзифікат той купило за 27.000 зр. не мінїстерство війни, але мінїстерство справ заграничних. Тодїшний мінїстер Ганото вірив сьвято в автентичність того листу. — Вчера розійшла ся була в Парижи чутка о арештованю майора Льота з ґенерального штабу. Мав він в штучний спосіб приготовити фотоґрафію, представляючу Пікарта разом з Шварцкоппеном нїби то в Карльсризї. Ну, коли би лиш половина того всего, що тепер говорять, була правда, то показало би ся, що француский штаб ґенеральний, з виїмкою кількох найвисших шефів, був добре зорґанїзованою ватагою фальшівників, обманцїв і злодіїв, котрим шпігуньска служба при войску давала широке поле до їх ремісла.

Новинки.

Львів дня 10-го жовтня 1898.

Іменованя. Пан Мінїстер скарбу іменував старших ґеометрів другої кляси: Людв. Ржеґоцињского і Фр. Обминьского старшими ґеометрами першої кляси. — Ц. к. Дирекция почт і телеграфів надала: 1) посади почтмайстрів: В Черлянах експедиторцї з Дублян Казим. Бастґен, в Потуторах експедиторови Ал. Витковицкому, в Грималові експедиторови Йос. Пазирскому, в Копичинцях Ів. Солецкому почтмайстрови з Мшани дільної; 2) посади експедиентів почтових: в Дублянах Йос. Брікови, в Витвици експедиторцї Фил. Пашковскій, в Блюдниках Винк. Дивановій, в Дроговижи Мар. Шейбаль, в Спасї експедиентцї Роз. Маєр, в Кальници експедиєнтцї Леок. Житиньскій, в Бодаках ем. командантови стациї жандармериї Кар. Кльостермаєрови, в Надибах-Воютичах начальникови зел. стациї Тад. Радецкому, в Настасові Ів. Козловскому, в Бахірци Каєт. Ґонсції, в Бруснику Емілії Фіґавзер, в Ігровици експедиторови Людв. Деканьскому, в Турильчи емер. учителеви Дион. Крушельницкому, в Новици вдові по експедиентї Фед. Пепшак.

— **Львівска торговельна академія** має бути уміщена в будинку при ул. Скарбківскій, де тепер находить ся учительска женьска семинария. Для женьскої семинариї розпочато будовати новий будинок при ул. Сакраменток і він буде готовий до осени 1899 р.

— **Економічне віче** устроюване заходом „Підгірскої спілки“ відбуде ся дня 19-го жовтня о годинї 12-ій в полудне в Угринківцях між Тлустим а Заліщиками в домі дра Кімельмана. О чисельну участь просить комітет вічевий. Удїли можна буде складати на місци.

— **Руский народний театр** гостить тепер в Жовкві і дає представленя в сали „Сокола“. В суботу дня 8 с. м. відограно комедию „Модний жених“, а в неділю драму „Нещасне кохане“.

— **Цікаве примінене телефона.** Один пан в Чікаґо мав пса породи Фокс-Терієр, котрого дуже любив, а пес відвдячував ся свому панови вірностию і привязанем. Одного разу випало панови виїхати з дому на довший час, а пес так затужив за паном, що перестав їсти, так, що жінка неприсутного бояла ся о житє пса і донесла мужеви, що з ним дїє ся. Одного вечера дав ся чути в домі властителя пса дзвінок телефонїчний; то телефонував він сам і велів привести пса до телефону та приложити до его уха слухавку. Коли відтак став говорити, пізнав зараз пес голос свого пана і почав веселити ся і брехати з радости. Пізнїйше повтаряв той досьвід ще кілька разів і коли вернув до дому, застав пса цїлком здорового і веселого.

— **Торговельники дївчат,** увязнені перед тиждием в Станиславові, називають ся Айзенштайни або Ельмани і ведуть в Буенос Айрес своє ремесло на великі розміри. Показує ся, що ті Айзенштайни належать до найнебезпечнїйших опришків в тій поганій торговли. Позаяк в кількох галицких містах ведуть ся рівночасно слїдства против торговельників дївчат, то есть підозріне, що есть якесь одно велике підприємство, що розіслало своїх аґентів по Галичинї.

— **Глядане убийника.** В ночи з дня 23 на 24 серпня с. р. убито ударом сокири в голову Едварда Берналя в Волоскім селї коло Болехова. Підозріний о то убийство свояк небіжчика Александер Берналь утїк тодї зараз з Волоского села. Власти вислїдили, що він укриває ся в Галичинї під назвищем Віктора Внєнка, видає себе за бувшого ученика учительскої семинариї в Самборі і виманчує від свояків і знакомих ріжні датки, особливо по зелїзничих робітнях і фабриках. Власти розіслали за ним гончі листи, подаючи, що він має 20 лїт, есть середного росту, русявий, округлого, смаглявого лиця.

— **Напали на коршму** перед трема днями в ночи в Опришівцях під Станиславовом пяні урльопники, побили шинкаря і наробили в коршмі богато шкоди. Напастників арештовано. До чого то доводить пияньство!

— **Також згуба.** Минувшої ночи згубив якийсь пан на улици Николая у Львові осїнний плащ, парасоль і один маншет. Ті річи найшов над раном поліциянт і зложив їх на поліцийній інспекциї. Властителя доси не віднайдено.

— **Самоубийство.** В суботу о годинї 11-ій перед полуднем відобрав собі житє вистрілом з револьвера в Перемишли в готели під Дубом Іван Метель, рисівник, занятий у будівничого Вляги. Причиною самоубийства була невилїчима недуга.

— **Ігла в мозку.** Берлиньскому проф. Бардеєбену удало ся на днях виконати дуже небезпечну операцию — добути з мозку іглу. Недужа — Вільгельмина Штанґе, кравчиня 20-ти лїт, родом з Кельна, лїт пять тому назад, без всякої видимої причини, стала відчувати страшні болї голови, що доводили ей майже до божевільства. Болї ті не уставали в протягу цїлих пять лїт. Всї заходи лїкарів були безуспішні і терпіня недужої збільшали ся з кождим днем, до чого прилучились ще нервові судороги всїх членів. Позаяк недужа жаловала ся на колючий біль з правої сторони голови, то проф. Барделебен рішив виконати операцию. Розрізавши в недужім місци шкі-

маленькій стайни з боку стояв завсїгди осїдланий кінь, на котрім беґ завсїгди їздив. Малесенький кутик побіч стайнї був призначений для офіцира від залоги.

По заду будинку, тої „палати“ було прибудоване помешкане для женщин; на горі гарем, на долинї комнати для женьскої челяди. Доокола дому зеленїв ся город; василькок, звоздики, ясмін та боз наповняли там воздух своїм запахом. На кінци города стояла маленька мошея з високим мінаретом, а коло неї малесенька мурована хатчинка, в котрій мешкав бідний одноокий годжа (духовник), чоловічок, з котрого всї в замку насьмівали ся, бо він повтаряв все тоті самі слова з корану і то не зовсїм вірно.

Поза заборолами всїх чотирох башт стояло по два моздїрів, а під кождою було місце на касарню для десяти збройних мужа. Старший офіцир Дїсдар-аґа мешкав в сподї вартівнї. Був то бурмиловатий, але вірний Альбанець в Призрану, котрий не говорив нїколи більше як два слова нараз. Коли був чого гнївливий, то казав „домур“ (свиня); коли же его люди вгодили ему, то хвалив їх і називав „адам“ (чоловік). Житє не мало у него великої вартости; він був послїдним свого роду, котрого члени стались жертвами кровавої мести сусїдних родів. Він уйшов тої мести лиш тим способом, що став за кухаря у янїчарів, відтак волочив ся сьвітами, а наконець знайшов тут спокійний кутик. Тих сорок мужа залоги були то досить добрі хлопцї з Азиї, а Гассан-беґ удостоїв ся був тої окремої ласки, що мав право удержувати їх на свій власний кошт. Їм жило ся тут добре, они їли, пили, спали, рубали дерево, а коли було потреба, то ішли за нагінників на польоване.

Замок був ще доокола обведений мурами, від сторони Сани обезпечувала ріка досить, а від поля були шанцї. В долинї над берегом ріки росли липи і богато верб а в їх тїни стояв будинок для челяди і стайнї. В часах небезпечних втїкали люди і зьвірята підземним льохом до замку, де у великих пивницях було подостатком всїляких запасів. Воду брали з Сани, але й збирали дощівку у дві великі цистерни.

Оттак жив турецкий-беґ на сїм замку, котрий сотки лїт перед ним збудували були серед сеї пустинї кріпкі руки твердоголових хорватских панів. В домі на сїм замку уродив ся найбільший угорский муж державний, Юрий Утєсенович [1]), званий „братом Юрием“, з отсих башт споглядало вісїм поколїнь на гору Мулеш по сїм боцї та слухали, як гудуть дикі голуби та як шепчуть до себе вершки лип. Бідні Утєсеновичі боронили ся до послїдної каплї крови і волїли дати ся порубати як стати Турками. Опісля гнїздо стояло порожне, завзяте племя вилетїло шукати иншої вітчини, „поганцї“ настали по нїм, здоймили хрест і замісць дзвонів відзивав ся людский голос. Але ще памятали люди в тих часах сей рід і брата Юрия, а новий завоюватель заєдно чванив ся: От видите які то були герої, а прецї ми їх побідили.

Досить далеко на зубічу гори, над берегом Козицї, було маленьке сїльце Камичак, де жили християни. Було там всего на всего лиш кілька хат, між тополями укрита ледви що стояла ще там стара церковця а коло неї в самотї жив мудрець, лїкар, добродїй села старий монах Францісканин, Франьо. Звідки він тут взяв ся, нїхто не знав. Старі люди розповідали, що Бог надїлив того сьвятого пан-отця — так називали его в цїлій охрестности — якоюсь чародїйною силою. До него приходили здалека недужі жінки та дївчата на відданю; той привів коня, сей корову, а неодин дав і груду золота за то, щоби він сказав ему, де есть закопаний скарб короля Томи Стефана; бо й кто-ж инший міг би то знати, як не він.

Старенький монах дав кождому виговорити ся. Відтак споглянув на жалуючого ся своїми добрими, великими чорними очима і став потїшати его своїм лагідним до серця промовляючим голосом. Коли то був який недужий, то він дав ему цїлющого зїля, коли у кого були болющі рани, то він їх помастив бальзамом, звихнені члени тїла і душу направляв він з великою зручностию. Дївчата особливо его любили; він слухав за кождий раз терпеливо, коли яка красавиця вихвалювала перед ним знамениті прикмети якого Йови, що вилляв ся їй з олова, а відтак з плачем признала ся, що она надармо любить его. Тогди оповідав він їй якусь дуже красну історию, котра закінчила ся тим, що терпелива любов таки наконець побідила. По тім успокоїла ся і Зора, поцїлувала его в руку та дарувала на бідних свою найкрасшу ручну роботу.

Половина краю користувала ся мудростию старого. Лиш він міг поправдї улекшати нужду і горе, бо все приходив в пору на поміч. Навіть турецкі властителї більшої посїлости радили ся его, і з вдячности для него не противились тому, що він удержував християн при їх вірі. Бувало нераз так, що его кликано до умираючого музулмана, а тогди сам „годже“ ходив по фратра [2]), бо може би ще помогло імя Ісус, коли вже пророк не хоче змилувати ся.

Так отже мала та сторона двох панів: в замку панував Гассан-беґ, в душах бідних той монах. Они годили ся дуже добре з собою, ба що більше, коли Гассана-беґа зібрала бувало

[1]) Утєсенович або Утєшевич Юрий, званий також Мартінуццім, з роду босаньский Серб, був монахом, котрого цїсар Фердинанд I., брат цїсаря Кароля V. уживав до переговорів з турецким султаном Солїманом II. і з вдовицею Ізабелею по Заполїю, що уважав себе за короля угорского. За прислугу цїсареви став він епіскопом у Великім Варадинї а опісля кардиналом. Коли Турки, що в 1541 р. взяли Буду і запанували в Угорщинї нїби то в імени сина Ізабелї, в 1552 р. дуже там лютили ся, викликав Утєшевич велику ворохобню против Турків. Кажуть, що цїсар підозрівав его, що він робить на дві сторони, для султана і нїби для цїсаря і то було причиною, що Іспанцї і Італїянцї з цїсарского войска убили его, пробивши раз і другий штилєтом і впакувавши в него 60 куль.

[2]) Frater — слово латиньске, значить „брат“; так називають себе взаїмно монахи, а длятого титулують їх так і сьвітскі люди.

ру, він, при досліді, замітив з правої сторони тїменної кости якусь точку з металїчним блеском. При близшім осмотрі та точка оказала ся ушком більшої ігли. Щоби єї добути, прийшло ся зразу обтяти тїменну кість довкола ігольного ушка, і лиш тоді удало ся витягнути єї при помочи щипців. Ігла, що стреміла в череші і в мозку, має $7\frac{1}{2}$ сантиметрів довжини. По єї добутю болї голови сейчас устали і вже на другий день недужа могла в ліжку занимати ся легкою роботою. Тепер она виписала ся з шпиталю і чує ся цїлком здоровою. Як попала в єї голову ігла, она обяснити не може. По всій імовірности, то лучило ся ще в раннім дитиньстві, болї же появили ся всего пять лїт тому назад, коли вістре ігли зачало проникати в мозок.

— **Померли:** о. Василь Метик, парох в Комарні, дня 30 вересня, в 52-ім роцї житя а 25-ім сьвященьства; — о. Йосиф Мерена, парох в Грабі, дуклянского деканата, перемиской епархії, дня 7 жовтня с. р., в 69-ім роцї житя а в 41-ім сьвященьства; — Антін Поляньский, товариш штуки друкарскої, 50-лїтний ювілат, у Львові, в 75-ім роцї житя.

Штука, наука і лїтература.

„**Учителя**“ ч. 19. містить: Дальшу часть працї Ант. Глодзиньского: „Огород шкільний“; — продовжене статї: „Один день в американьских школах“; — справоздане із загальних зборів польского товариства педаґоґічного; — вісти з руского тов. педаґоґічного, постанови властий шкільних і відозву комітету фантової льотериї в користь дяківських товариств.

— „**Дзвінка**“ ч. 19 з дня 5 жовтня містить: Байку Ів. Франка „Фарбований Лис“; — стих Мих. Бачиньского „Непогода“; — оповідане „Фльорентскій лев“; — дальшу часть картин з житя дітий „Малї герої“ Віри Лебедової; — казку В. Ріленка „Нехай і заяць“; — сонет Олександра К. „Любов вітчини“; — оповідане „Мудрий суд“; — маґічні квадрати, льоґоґрифи і оповістку.

Господарство, промисл і торговля.

— **Ц. к. Дирекция зелїзниць державних** оповіщує: Вістник розпоряджень для зелїзниць і морскої плавби, Ч. 107, з дня 20. вересня с. р. оповіщує для потерпівших від граду повітів: Бібрка, Березів, Бучач, Чесанів, Домброва, Ярослав, Кольбушова, Львів, Мілець, Нисько, Підгайцї, Перемишляни, Рава руска, Ряшів, Самбір, Сокаль, Станиславів, Старе місто, Стрий, Стрижів, Турка, Збараж, Жидачів і Золочів — слїдуючі зниженя цїн перевозових. — 1) Для бульби в наборах цїловозових цїни перевозові після тарифи виїмкової ч. II, для меньших скількостий 50 % опуст зі звичайних цїн перевозових кляси А. — 2) Для збіжа призначеного на засів, як пшениця, жито, ячмінь, овес, просо і гречка, 50 % опуст зі звичайних цїн перевозових специяльної тарифи 1. для посилок в наборах цїловозових, взглядно кляси А. для посилок меньшої ваги. Знижень тих, важних для бульби від 23. вересня до кінця жовтня с. р. уділяє стация надавча без всяких дальших формальностий, на підставі долученої до листу перевозового карти замовленя. Близших пояснень що до права виставлюваня карт замовлень і т. д. уділяє в округї львівскої ц. к. Дирекциї зел. держ. бюро інформацийне (Львів, готель Імпериаль, ул. 3. мая, ч. 3.) і всї ц. к. уряди стацийні.

Телеґрами.

Катанія 10 жовтня. Один баталїон піхоти відійшов звідси на Крету,

Петербург 10 жовтня. „Нов. Время“ подає вість з Пекіну, після котрої російский посол зажадав длятого войска, що правительство хіньске відносило ся байдужно до нападів Хінців на людий з заграницї. Відносини тепер змінили ся, правительство хіньске взяло ся енерґічно робити порядок, в наслїдок чого европейскі войска будуть незадовго відкликані.

Льондон 10 жовтня. Праса витає прихильно кріпке становище Сельсбері'го в справі Фамоди і каже, що він може числити на однодушну підпору цїлого народу. Анґлія не може відступити від своїх жадань.

Александрия 10 жовтня. Транспортовий пароход „Ялюнґа“ поплив звідси з двома баталїонами лянкаширских фізилєрів на Крету.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1898, після середно-европ. год.

Відходять до

	Поспішні			Особові			
Кракова	8·35	2·50	10·40	4·10	8·50	6·40	—
Підволочиск	—	1·55	6·—	—	9·35	11·—	—
Підвол. з Підз.	6·15	2·08	—	—	9·53	11·27	—
Іцкан	6·05	2·40	—	10·05	—	6·30	10·55
Ярослава	—	—	—	4·55	—	—	—
Белзця	—	—	—	9·55	7·10	—	—
Тернополя	—	—	—	—	6·55	—	—
Скольього	—	—	—	—	9·15	—	—
Стрия, Хирова	—	—	—	—	—	—	3·00
Лавочного	—	—	—	5·20	—	—	7·00
Янова	—	—	—	8·45	—	7·44	—

Поїзд блискавичний зі Львова 8·40 рано, в Кракові 1·48 по полудни, у Віднн 8·56 вечер.

Приходять з

Кракова	1·30	5·10	8·45	9·05	6·10	9·10	—
Підволочиск	2·30	9·55	—	—	—	3·30	5·25
Підвол. з Підз.	2·15	9·39	—	—	—	3·04	5·—
Іцкан	9·45	1·50	—	—	6·45	5·40	10·35
Тернополя	—	—	—	7·50	—	—	—
Белзця	—	—	—	7·55	5·55	—	—
Ярослава	—	—	—	10·45	—	—	—
Гребенова Скольього і Стрия	—	—	—	—	1·40[1]	—	—
Лавочного	—	—	—	—	8·05	—	10·30
Стрия, Калуша	—	—	—	12·15	—	—	—
Янова	—	—	—	7·40	1·01	—	—

Час подаємо після годинника середно-европейского; він різнить ся о 36 мінут від львівского; коли на зелїзници 12 год., то на львівскім годиннику 12 і 36 мін.

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Надіслане.

100.000 корон, 25.000 корон і 10.000 корон суть Головні виграни льосів великої **ювілейної Вистави.** Звертаємо сим увагу наших Вп. Читателїв, що ті виграни також **готівкою** з 20% на податок будуть виплачані.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

охота поговорити в двійку о політицї, то він казав закликати монаха. Перед ним тогди виговорював він і на валї'го (намістника) і на великого везира і казав єму, що християни всї разом собаки і дійстно лїпше би було як би їх земля-мати не на собі а в собі носила, але мимо того панове в Істамбулї ще далеко поганїйші.

Монах Франьо слухав то все з великою терпеливостию а в нагороду за то поставили відтак перед него знамениту баранину з рижом, розуміє ся, що надармо, бо старий чернець живив ся лиш молоком, сиром і хлїбом. Иноді беґ так розїярював ся, що був би бив ся з цїлим сьвітом. Тогди казав старий бувало:

— Чи не хочеш ти шкварити півмісяць на грани в Камичаку?

Беґ тогди лиш розсьміяв ся, а коли старий вернув до своєї келї, застав вже там повен кіш сливок або яких инших солодких овочів. Беґ наказав був раз на завсїгди, щоби не забували на черця, але беґова тихцем ще подвоювала дарунки.

Одного разу, коли беґ був як-раз на польованю, вже під вечер, надійшла якась густо заслонена женщина в замку з малою дївчинкою, котру вела за руку та запукала, даючи якийсь окремий знак, до дверий черця. Двері отворили ся і старий чернець глянув з правдивим одушевленем на свої духовні дїти: на жінку беґа і на розцвитаючу ся борзо єї донечку, хорошеньку щебетушку Мільку, котру єї батько називав Зулейкою. Они посїдали собі під липи, а старий став говорити до них то лагідно, то з щораз більшим одушевленем „о щасливости душ наших“ та розповідав їм, як то старохристияньскі невісти доводили своїх мужів поганьскої віри лиш до доброго, а то лиш длятого, що они їх любили, і що Бог лїпше любить тих, котрі мусять поборювати великі перешкоди, як тих, котрі не зазнають нїяких навіщень.

Беґова слухала єго та й мала Мілька прислухувала ся побожно словам сьвятого чоловіка, а коли він скінчив свою бесїду, подякувала єму беґова за то, що він укріпив єї душу та розповіла єму про свої малесенькі клопоти, а між иншим і зажадала, щоби він дав їй доброї червоної краски до лиця, бо Гассан сьміяв ся онегди з неї, що у неї і чоло було червоне.

— От добре, дядьку Франю, що я собі ще пригадала, що то за чоловік, той новий, котрого Гассан привів? Служницї лиш о нїм говорять; який з него їздець і як він уміє обходити ся з кіньми; але він до нїкого не відзиває ся, хиба що хтось єго запитає. Гассан дуже собі єго сподобав, часто говорить о нїм, а онегди сказав, що шкода, що він не з нашої крови.

— Чи то той чоловік, що вечером так красно а так сумно сьпіває? — спитала панночка.

— Не вже-ж ти не маєш що лїпшого робити як слухати співу? О такій порі ти повинна вже спати, ти мала посьмітюхо! — дорікала їй мати.

— Та так — мамусеечко — відповіла мала та закрила собі спаленїле личко одежию матери — коли бо у него такий красний голос. А ніч така тиха та й дрібонькі зірки заглядають крізь решітку... то я й слухаю. Як би я хотїла єго видїти; та й сама не знаю чому.

— Що се малій такого? Ще й до людий не рахує ся; на Курбан-Байрам [3]) буде їй пятнайцятий рік — сказала беґова до монаха по турецки, щоби мала не розуміла.

— То пупінок на розцьвітї, добра жінко, більше нїчого. Я знаю того конюшого; то чоловік побожний. Він має довіре до мене, сповідав ся у мене і можу сказати, що він честний. Але на дївчину май таки око, бо коли тих двоє зійде ся, то буде нещастє. У того чоловіка такі очи, що прошибає ними на скрізь, а голос, як у тої птицї, що кличе собі пари“. — Так сказав монах і відпустив невісту з Богом, по чім обі живенько побігли назад до замку.

(Дальше буде).

[3]) Курбан-Байрам або малий Байрам, турецке сьвято відпустового походу до Мекки, в 70 днїв по великім Байрамі, котрий припадає по великім пості Рамазанї.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера. — (Телефона число 569).